

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. B., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 17.4.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2019 č.j. OAM-58/LE-BA02-HA08-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 17.4.2019 soudu doručenou 25.4.2019 prostřednictvím České pošty, které byla předána k přepravě 24.4.2019, se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2019 č.j. OAM-58/LE-BA02-HA08-2019, jímž bylo správní řízení dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zastaveno, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

2. **V žalobě** žalobce nejprve namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 6.3.2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96 a zejména nesouhlasil s argumentací správního orgánu ve vztahu k bodu 2 zmíněného rozsudku NSS, tedy novou skutečnost, kterou mohl uplatnit již v předchozí žádosti. Žalobce uvedl jako novou skutečnost své azylové žádosti, že na příjezd do České republiky (dále jen **ČR**) se zadlužil u skupiny soukromých osob částkou 20 milionů mongolských tugriků, po příjezdu do ČR svůj dluh řádně prací splácel. Od doby, kdy však nemůže legálně pracovat, jej věřitelé informovali, že jeho dluh narostl na 50 milionů a od té doby mu také vyhrožují, že mu odstraní ledviny. Nemohl tuto skutečnost uvést, jelikož mu ještě nemohla být objektivně známá při jeho první žádosti - při své první žádosti, kdy nebyl zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**), mohl po šestiměsíční době začít pracovat a dluh splácet. Až nyní, když se dostal do nelegální situace, už nemohl dluh splácet. K jeho zadlužení jistě došlo již před odjezdem z vlasti, avšak problémy a vyhrožování začalo, až když nebyl schopný nadále splácet. Žalobce má za to, že tuto skutečnost nemohl uplatnit ve své předchozí žádosti, protože ještě tato situace nenastala. Má tedy za to, že žádost o mezinárodní ochranu neměla být vyhodnocena jako nepřipustná. I když je Mongolsko hodnoceno jako bezpečná země původu, správní orgán se měl zabývat, skutečnostmi, jestli Mongolsko dokáže poskytnout svým občanům ochranu při vyhrožování ze strany soukromých osob. Správní orgán se dále nezabýval situací v zemi původu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany, tedy hrozbou vážné újmy. NSS se k nutnosti zkoumat, zda žadateli nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, vyjádřil v rozsudku ze dne 23.6.2010 č.j. 4 Azs 16/2010. Dle názoru NSS je správní orgán povinen zabývat se (ne)udělením doplňkové ochrany v odůvodnění svého rozhodnutí i v případě, že rozhoduje o zastavení řízení. Ke stejnému závěru, byť s odlišnou argumentací, dospěl také druhý senát v rozsudku ze dne 17.9.2010 č.j. 2 Azs 14/2010-92. Názor, že správní orgán v případě zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu nezkoumá podmínky pro udělení doplňkové ochrany, označil za nepřipustně zjednodušující, protože přehlíží aplikační přednost mezinárodního závazku ČR vyplývajícího z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, před vnitrostátní úpravou. Zásada non-refoulement se musí uplatnit při jakémkoli rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany, tedy i tehdy, je-li takové řízení zastaveno z důvodů uvedených v § 25 zákona o azylu. V tomto je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné a je potřeba ho zrušit. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).*
3. **Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 15.5.2019 č.j. 60 Az 29/2019-37** byl žalobci zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl součástí podané žaloby.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.4.2019 č.j. OAM-58/LE-BA02-HA08-2019** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 3.2.2019 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Následně dne 8.2.2019 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně mimo jiné sdělil, že v Mongolsku byl členem Mongolské demokratické strany, a jak zdůraznil, byl pouze členem. Když se stal členem, seznámil se s lidmi, od nichž si vypůjčil peníze. Tuto stranu volil, rozdával propagační materiály, ale jinak aktivní ve straně nebyl. Naposledy trvale bydlel na adrese X. Ke svým předchozím pobytům v zemích Evropské unie (dále jen **EU**) sdělil, že nikdy neměl udělena víza v jiných zemích a nepobýval nikdy dříve ve státech EU.

Do ČR přicestoval dne 29.7.2015, cestoval letecky z vlasti s přestupem v Moskvě, odtud pokračoval do Prahy. K jemu uděleným vízům uvedl, že neměl uděleno vízum nebo povolení k pobytu v žádném jiném státě a rovněž ani nepobýval v jiné zemi EU. V roce 2018 již jednou žádal o mezinárodní ochranu v ČR. O udělení mezinárodní ochrany žádá podruhé, aktuálně z toho důvodu, aby si zachránil život, protože na příjezd do ČR se zadlužil u nějaké skupiny osob částkou 20 miliónů mongolských tugriků. Věřitelům řekl, že svůj dluh jim splatí prací v ČR. Nyní, jelikož nepracuje a peníze jim nesplácí, jej věřitelé informovali, že jeho dluh narostl na 50 miliónů mongolských tugriků a rovněž mu sdělili, že pokud se vrátí do Mongolska a dluh nesplatí, odstraní mu jeho ledviny. Věřitelé jej obtěžují, proto se obává o svůj život. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zcela zdravý. Jiné důvody neuvedl.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 12.1.2018 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-7/LE-LE05-2018. Správní orgán vydal následně dne 19.2.2018 rozhodnutí s č.j. OAM-7/LE-LE05-LE05-2018 o zamítnutí návrhu jako zjevně nedůvodného dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 21.2.2018. Žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 21.5.2018 č.j. 60 Az 23/2018-62 žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost k NSS, který svým rozhodnutím ze dne 25.10.2018 č.j. 10 Azs 200/2018-34 kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení, jehož podstatné součásti jsou ve fotokopii i součástí aktuálního správního spisu. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobcem, a sice jeho obav ze skupiny věřitelů, u níž se měl zadlužit před odjezdem z vlasti, správní orgán konstatoval, že tato byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec výše uvedeného správní orgán doplnil, že žalobce v současné žádosti uvedl, že byl řadovým členem Mongolské demokratické strany, přičemž s věřiteli se měl seznámit právě v této straně. Vzhledem ke skutečnosti, že v prvním správním řízení své členství v jakékoli politické straně žalobce jednoznačně negoval, správní orgán je toho mínění, že chtěl svůj azylový příběh vygradovat i tímto politickým zařazením věřitelů. Je důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť pokud došlo k jeho zadlužení, pak k němu jednoznačně došlo před odchodem žalobce z vlasti, a tedy měl povinnost ji uvést již v prvním správním řízení. Správní orgán uvedl, že došlo k naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem shledal nepřijatelnou a vzhledem k tomu bylo v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastaveno.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14.5.2019** mimo jiné uvedl, že na základě skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím

uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalobce pouze domýšlí krajní scénáře v případě jeho návratu do země původu a snaží se žalovanému i soudu podsunout své domněnky jako skutečnost, aniž by měly jakoukoli reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem, když předestřené skutečnosti v průběhu správního řízení žalovaný neshledal azylově relevantní tak, jak to vyžaduje dikce zákona o azylu. Dle žalovaného jediným a skutečným důvodem podání druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je jeho snaha o legalizaci pobytu na území ČR. K žalobním bodům žalovaný uvedl, že jsou v obecné rovině, bez bližší konkretizace, v čem je spatřováno jejich porušení žalovaným. Dále správní orgán především konstatoval, že při posuzování případu žadatele o azyl musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. V první řadě je tak ve svých úvahách omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 6.10.2004 sp.zn. 3 Azs 21/2004. Žalobcem v průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, tak jak je předpokládá zákon o azylu, ale žalovanému se jeví jako snaha žalobce si legalizovat svůj pobyt na území ČR, k čemuž neslouží zákon o azylu nýbrž zákon č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. K tomu si žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004 sp.zn. 5 Azs 37/2003. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 4.4.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 14.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 4.4.2019 žalobci předáno dne 10.4.2019.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Podle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.
10. Dle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

11. Soud konstatuje, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
13. S ohledem na žalobní námitky je nutné si položit otázku, zda žalobce uvedl nové skutečnosti či zjištění, které bez jeho zavinění dosud nebyly zkoumány. Správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu mimo jiné vycházel z údajů, které žalobce poskytl dne 8.2.2019 a současně podrobně zkoumal a následně v rozhodnutí odůvodnil, že žalobcem předestřené skutečnosti a důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu musel znát a proč. Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se již zabýval i NSS, a to zejména v rozsudku ze dne 11.6.2019 sp. zn. 9 Azs 5/2009, v němž konstatoval, že *„Ustanovení § 10a písm. e) AZ je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v PS. Z dikce citovaného ustanovení AZ lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.“* Jelikož je zde nutnost kumulativního plnění, žalobce by v daném případě musel splnit obě podmínky současně. Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti, a to břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
14. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2005 č.j. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní,

to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele. Žalobce musel tvrzené skutečnosti znát již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl tedy možnost i povinnosti uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy. K zadlužení žalobce tedy prokazatelně muselo dojít před odchodem žalobce z vlasti. Současně je nutné konstatovat, že skutečnosti, které žalobce uvedl, se netýkají situace v zemi jeho původu.

15. Ze správního spisu je zřejmé, že si žalovaný opatřil i v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany informace o situaci v zemi původu žalobce. Správní orgán zejména vycházel z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Mongolsku. Konkrétně vycházel z Hodnocení Mongolská jako bezpečné země původu, březen 2019 a Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. března 2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru zcela přezkoumatelné.
16. V žalobě byly obsaženy námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1 (ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále § 11a, § 12 a následující a § 14 zákona o azylu. Soud neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a na podkladě shromážděných informací zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu ve vztahu k odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. Soud v dané věci tedy dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, než které uvedl ve své první žádosti, proto jeho nová žádost v pořadí druhá byla nepřípustná ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu a správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu. Žalovaný proto nemohl jinak, než řízení zastavit dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. února 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně